

Arrest

nr. 168 814 van 31 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een inreisverbod van 17 februari 2016. Op dezelfde dag werd de bestreden beslissing aan verzoeker betekend.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 november 2006 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van een jaar wegens valsheid in geschriften en gebruik.

Op 19 januari 2009 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 5 februari 2009 nam de gemachtigde opnieuw de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker.

Op 22 september 2009 nam de gemachtigde opnieuw de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker beweert in februari 2011 naar België te zijn teruggekomen.

Op 21 maart 2011 diende hij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 18 oktober 2011 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), dat op 9 januari 2012 bij arrest nummer 72 869 werd verworpen.

Op 10 augustus 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 24 januari 2012 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 20 november 2012 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag van 24 januari 2012 onontvankelijk.

Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad, dat op 14 mei 2013 bij arrest nr. 102 867 werd verworpen.

Op 21 oktober 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 11 augustus 2011, ongegrond.

Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad, dat op 27 mei 2016 bij arrest nr. 168 607 werd verworpen.

Op 8 december 2014 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet,

Op 6 maart 2015 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk en gaf hij verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 17 februari 2016 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 17 februari 2016 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Aan de heer, die verklaart te heten;
naam: E., H. (...)*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 17.02.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem betekend werd op 25.03.2015 (bijlage 13). Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Boom en door de stad Mechelen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74.11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkenes aanvraag tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang heeft geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Ook de regularisatieaanvraag op grond van humanitaire redenen werd negatief afgesloten.

Betrokkene werd op 01.06.2000 opgesloten in de gevangenis van Vorst onder aanhoudingsmandaat wegens mensenhandel.

Op 08.12.2000 werd hij vrijgesteld. Op 15.11.2006 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld voor valsheid in geschriften en gebruik-particulieren tot 1 jaar gevangenisstraf.

Op 18.01.2009 werd betrokkene aangehouden door de Federale Gerechtelijke Politie van Antwerpen en op 19.01.2009 opgesloten in de gevangenis van Antwerpen wegens illegaal verblijf.

Het feit dat betrokkene hier een kind heeft bij een legaal in België verblijvende vrouw geeft hem niet automatisch recht op verblijf op het grondgebied. Het feit dat betrokkene familieleden heeft in België kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. De terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst of dit inreisverbod staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Een inreisverbod voor betrokkene betekent immers geen breuk van de familiale relaties hetgeen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene immers vrij om een intrekking van het inreisverbod te vragen in het kader van een gezinshereniging onder de voorwaarden van artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Op 29 januari 2016 werd verzoeker door onderzoeksrechter P.V.L. in verdenking gesteld van het bezit en verspreiden van kinderporno.

Op 9 maart 2016 werd verzoeker onder escorte verwijderd uit het Rijk.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

(...)

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Op grond van het evenredigheidsbeginsel dient de administratieve overheid bij het opleggen van een inreisverbod en het bepalen van de duur ervan na te gaan of het inreisverbod evenredig is aan het ermee beoogde doel of de reden tot oplegging ervan.

Eerste onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris ondermeer dat:

"Het feit dat betrokkene hier een kind heeft bij een legaal in België verblijvende vrouw geeft hem niet automatisch recht op verblijf op het grondgebied. Het feit dat betrokkene familieleden heeft in België kan niet worden weerhouden (...)"

Verzoeker heeft niet echter gewoon een kind bij een legaal in België verblijvende vrouw (en dus familieleden in België), hij woont ook met zijn kind (en partner) samen en vormt een stabiel en daadwerkelijk gezin.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden met dit effectief gezinsleven, minstens blijkt uit de bestreden beslissing niet dat dit belangrijke element in de beoordeling werd betrokken.

Het kan moeilijk worden betwist dat er een essentieel verschil bestaat tussen het louter "hebben" van een kind enerzijds en het effectief samenleven en onderhouden van een daadwerkelijk gezinsleven met zijn kind anderzijds.

Artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De door de gemachtigde van de Staatssecretaris gegeven motivering waarbij geen rekening wordt gehouden met de effectieve gezinssituatie van verzoeker houdt duidelijk geen rekening met de specifieke omstandigheden van het geval van verzoeker zoals voorgeschreven door art. 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet, is derhalve kennelijk onredelijk en miskent de feitelijke elementen van dit dossier.

Uit geen enkel element van de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat in casu rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het dossier van verzoeker, met name dat hij niet enkel op papier de vader is van een legaal in België verblijvend kind, doch hij daarenboven op effectieve wijze met dit kind samenwoont en daadwerkelijk een gezinsleven heeft.

De bestreden beslissing werd aldus niet op afdoende wijze gemotiveerd in het licht van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

Waar eveneens dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met alle relevante elementen van het dossier, met name het effectieve samenwonen en gezinsleven van verzoeker met zijn kind, is ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Uit geen enkel element van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een afweging heeft gemaakt tussen het opgelegde inreisverbod voor twee jaar enerzijds en de concrete situatie van verzoeker anderzijds, zodat eveneens het evenredigheidsbeginsel in deze geschonden is.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris onder meer dat:

"Een inreisverbod voor betrokkene betekent immers geen breuk van de familiale relaties hetgeen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene immers vrij om een intrekking van het inreisverbod te vragen in het kader van een gezinshereniging onder de voorwaarden van artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van oordeel is dat de oplegging van een inreisverbod geen breuk van de familiale relaties betekent en geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich brengt, aangezien verzoeker steeds om de intrekking ervan zou kunnen vragen in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging met toepassing van art. 10 Vreemdelingenwet.

De mogelijkheid van een aanvraag tot gezinshereniging vanuit het buitenland wordt dus kennelijk geacht de gevolgen van het inreisverbod op het familiale leven van verzoeker te milderen, zodat er geen sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM of van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel.

Echter dient te worden vastgesteld dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet aan verzoeker helemaal geen mogelijkheid tot gezinshereniging biedt in het licht van zijn actuele familiale situatie.

De enige bloedverwant die verzoeker in België heeft is zijn minderjarige dochter die via haar moeder beschikt over een legaal verblijf voor onbepaalde duur als derdelander.

Artikel 10 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt welke familieleden van een derdelander met verblijf van onbepaalde duur in het Rijk recht hebben op gezinshereniging, voorziet niet in een dergelijk recht voor de ouder(s) van een legaal in België verblijvend minderjarig kind, tenzij het kind erkend is als vluchteling of de subsidiaire bescherming geniet.

Het minderjarig kind van verzoeker is niet erkend als vluchteling, noch geniet het de subsidiaire bescherming.

Aangezien het minderjarig kind van verzoeker niet de Belgische nationaliteit heeft, noch deze van een lidstaat van de Europese Unie, beschikt verzoeker aldus niet over enige mogelijkheid tot gezinshereniging met zijn kind en dus ook niet over de mogelijkheid om in het kader van een dergelijke aanvraag de opheffing van het inreisverbod te vragen, zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt.

Een gezinshereniging met de moeder van zijn minderjarig kind is evenmin mogelijk.

Alhoewel verzoeker met haar samenleeft en een daadwerkelijk gezin vormt, zijn zij niet verbonden door een huwelijk of enige vorm van geregistreerd partnerschap, zodat de bepalingen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet op deze relatie evenmin van toepassing zijn.

Andere familieleden heeft verzoeker niet in België.

De stelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris dat het verzoeker vrij staat de intrekking van het inreisverbod te vragen in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging onder de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet is derhalve manifest onjuist en in strijd met de bepalingen van dit artikel.

Verzoeker heeft, gelet op zijn concrete familiale situatie, deze mogelijkheid niet.

Derhalve dient te worden vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteund op onjuiste gegevens, met name een verkeerde lezing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

De door de gemachtigde van de Staatssecretaris gegeven redenen waarom het inreisverbod voor verzoeker geen breuk van de familiale relaties betekent, geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich brengt en daarom niet in disproportionaliteit staat met het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM, zijn manifest onjuist en aldus niet van aard om de bestreden beslissing te schragen.

Een motivering op grond van een verkeerde lezing van de wet, kan onmogelijk pertinent en afdoende zijn, zodat in casu de schending van de motiveringsplicht is aangetoond.

Eveneens dient een schending van artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet te worden weerhouden en volgens het welk bij de oplegging van een inreisverbod rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De juridische situatie van de betrokkene en in het bijzonder zijn mogelijkheden om bij een terugkeer naar het land van herkomst een gezinshereniging aan te vragen in het kader waarvan ook de opheffing van het inreisverbod kan worden gevraagd, maakt een dergelijke specifieke omstandigheid uit.

Nu, zoals hoger aangetoond, de gemachtigde van de Staatssecretaris deze concrete mogelijkheden van verzoeker heeft beoordeeld op basis van een manifest foutieve lezing van de wet (art. 10 Vreemdelingenwet), werd in casu geen rekening gehouden met de (werkelijke) specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt en / of zal bevinden bij een terugkeer naar Nigeria.

Een schending van artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet wordt dan ook aangetoond.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, en het feit dat verzoeker verschillende beslissingen tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Zoals *infra* wordt besproken, heeft de gemachtigde vervolgens uitvoerig gemotiveerd waarom de duur van het inreisverbod drie jaar bedraagt, daarbij verwijzend naar verzoekers regularisatieaanvragen op medische en humanitaire gronden die negatief werden afgesloten, het feit dat hij werd opgesloten in de gevangenis van Vorst onder aanhoudingsmandaat wegens mensenhandel, dat hij werd veroordeeld voor valsheid in geschriften en zijn gezinsleven in het Rijk. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 21 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker meent dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met zijn effectief gezinsleven, of dat dit minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing. Verzoeker wijst erop dat hij immers niet alleen “op papier” de vader is van een kind bij een legaal in België verblijvende vrouw, maar dat hij ook effectief met hen samenwoont en een gezinsleven onderhoudt. Door hiermee geen rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing heeft de gemachtigde volgens verzoeker eveneens het evenredigheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad dient de regelmatigheid van

een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*).

Ook betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad onderzoekt de schending van voornoemde beginselen in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en dat verzoeker eveneens geschonden acht.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”

Zoals verzoeker aangeeft, legt deze bepaling de gemachtigde de verplichting op om bij het bepalen van de duur van een inreisverbod rekening te houden met “de specifieke omstandigheden van elk geval”, waartoe ook het gezinsleven van de betrokkene behoort. In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde aangaande het gezinsleven van verzoeker gemotiveerd als volgt:

“Het feit dat betrokkene hier een kind heeft bij een legaal in België verblijvende vrouw geeft hem niet automatisch recht op verblijf op het grondgebied. Het feit dat betrokkene familieleden heeft in België kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. De terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst of dit inreisverbod staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Een inreisverbod voor betrokkene betekent immers geen breuk van de familiale relaties hetgeen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene immers vrij om een intrekking van het inreisverbod te vragen in het kader van een gezinshereniging onder de voorwaarden van artikel 10 van de wet van 15.12.1980.”

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft de gemachtigde aldus wel degelijk rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker, maar heeft hij daarbij terecht de opmerking gemaakt dat het hebben van een kind bij een legaal in België verblijvende vrouw geen automatisch recht geeft op verblijf. De gemachtigde heeft daarbij gepreciseerd dat het gezinsleven van verzoeker *in casu* in het licht van artikel 8 van het EVRM niet opweegt tegen het feit dat verzoeker inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Dit element van de motivering wordt ook niet betwist door

verzoeker, die zijn kritiek ertoe beperkt dat de gemachtigde slechts het feit dat verzoeker “op papier” een kind “heeft” bij een legaal in België verblijvende vrouw in zijn overweging heeft betrokken. Nu de Raad dergelijke formalistische motivering niet leest in de motivering van de bestreden beslissing, acht hij de motivering op dit punt dan ook geenszins onredelijk of onevenredig en kan evenmin worden vastgesteld dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met alle pertinente elementen van het dossier.

Verzoeker meent verder dat de gemachtigde in de motivering van de bestreden beslissing onterecht stelt dat verzoeker in zijn land van herkomst een aanvraag zou kunnen indienen tot gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat de Vreemdelingenwet geen dergelijke gezinshereniging toestaat met zijn kind, dat immers noch Belg, noch erkend vluchteling is of de status van subsidiaire bescherming geniet. Evenmin is gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet mogelijk met zijn partner, aangezien hij niet met haar verbonden is door een huwelijk of geregistreerd partnerschap, hoewel hij wel met haar samenleeft en een daadwerkelijk gezin vormt. Door naar deze mogelijkheid van gezinshereniging te verwijzen om vast te stellen dat geen schending van artikel 8 van het EVRM plaatsvindt, heeft de gemachtigde volgens verzoeker dan ook manifest onjuist gehandeld en onvoldoende rekening gehouden met de specifieke situatie van verzoeker.

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om, met het oog op migratiecontrole, voorwaarden hiertoe vast te leggen. Voor gezinshereniging met een derdelandse partner met onbeperkt verblijfsrecht, zoals *in casu* aan de orde, gebeurde dit door in artikel 10 van de Vreemdelingenwet onder meer het bestaan van een huwelijksband of van een geregistreerd partnerschap te vereisen.

Zoals *supra* gesteld heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing het recht van verzoeker op een gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM afgewogen tegen de inbreuken op de openbare orde die hij heeft gepleegd. Daarnaast heeft de gemachtigde inderdaad ook verwezen naar de mogelijkheid voor verzoeker om onder de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet te verzoeken om een intrekking van het inreisverbod. Verzoeker maakt thans met zijn betoog dat hij niet met zijn partner is gehuwd of wettelijk samenwoont geenszins aannemelijk waarom hij niet zou kunnen voldoen aan deze voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, namelijk door alsnog met zijn partner een huwelijk of geregistreerd partnerschap af te sluiten. Nu niet blijkt dat de partner en hun gemeenschappelijk minderjarig kind de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus bezitten en zij bovendien eveneens de Nigeriaanse nationaliteit hebben, staat het de partner van verzoeker vrij met hun kind naar Nigeria te gaan en daar een huwelijk of geregistreerd partnerschap af te sluiten.

De gemachtigde heeft dan ook niet kennelijk onredelijk gehandeld of nagelaten rekening te houden met verzoekers specifieke omstandigheden door in de motivering van de bestreden beslissing te verwijzen naar de mogelijkheid voor verzoeker tot gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, mits hij aan de voorwaarden daartoe voldoet.

Gelet op het voorgaande kan geen schending worden vastgesteld van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, evenmin als een schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht of het evenredigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES